

Защо се разболяват децата?

Последните години има мощна и нескрита заболеваемост сред учениците. Но конюнктурата е също болна. Няма видимост за това, което е в пъти по-пандемично от отминалата вълна на другото заболяване. Децата са повече от болни, те вече са хронифицирани като бъдещи болни. Завинаги. Когнитивните способности се коват в детска възраст и това е необратимо, като отговорността за тази способност е върху здравето и функциите на белия дроб. Детето трябва да диша, за да е в някакъв органичен и системен интелект да се справя като индивид в една държава.

Проваленият урбанизъм и излишните хора. Децата са в задух. Едно могъщо създание като детето самоусеща света и живота и вече не иска да живее по този начин. То няма да мрази протекционизма и страха на майката, затова се самоотхвърля. Ние мразим децата си, а наложеният глобален град ни дава ярката картина на нездравите малки хора. Нека добавим и снизхождението към тях. Това е последният век на живия човек. Ние го убихме, Страх, надменността, задуха - все категории на външния интелект.

Защо боледуват децата ни?

Защото сме страхливци, защото прекаляхме в любовта, защото ги мразим.

Защото ги лекуваме. Всъщност лекарят лекува страха на родителя, основно на майката. Защото вече не вярваме, че могат да живеят и без нас.

Списъкът е дълъг, доказуем, аргументиран и изгорен. Това не е истина за нас. Не можем да си позволим смелостта да изречем причините защо децата ни колабират в новия век на либералното зло.

Какво се случва? Децата боледуват, една хронична безжизнена болнаост, неумение за живината в лоното на младостта, празно всекидневие и душа без огън. А би трябвало да е друго. По природа, но ние им отнехме цвета на усмивката.

Огледайте се... деца, натъпкани в автомобили, заключени в мръсен градски конформизъм, изоставени души, които търсят утеха и привличане на вниманието, тежък инфантилизъм, незрялост и непълнолетие, от което

би трябвало да се отричаме чрез смелост. Но тази смелост е кастрирана. От нас, родителите.

Вярваме на страховете си.... а те погубват децата ни.

Лекар забранява на дете да излезе за няколко дни в Балкана, където силно озонираният въздух наистина лекува тежки белодробни заболявания. Това е реален , конкретен и мощен случай. Принцип, по който извеждаме грижата за децата на преден план във всяка платформа. Лицемерно, грозно и подло. Но това сме ние.

Единственото, което имахме като силен индивидуализъм през вековете, днес е анемично, детето кашля и търси любов от родителя, като се саморазболява. Само така детето получава внимание. А ние ги обичаме, защото те са безпомощни - само така могат да бъдат край нас.

Ироничното е че в училище се изучават всички природни науки, а там пише друго, нещо което мама и тати отричат.....

Защо пиша това? Има ли решение или спасение? Има, но ние не участваме в него...

Проект" ДОМ"

Децата не са глупави, те са болни. Повече от всякога в историята на човечеството.

1.Бъдещето е преди всичко приемственост - органична, природна, социална, икономическа, научна и може би приемственост в морала. Религията е мяра за морала. Ние сме проект, бъдещето не е! Ние сме проект на миналото ни, а след век ще бъдем минало за онова тогава.

2. Образованието е добавената стойност за всяко бъдещо състояние в света. Какво (да) учим? Как да учим, какво всъщност познаваме?
(Кантиански подход)

3. Какво да правим? Онова, което са сторили предците ни - да се опитваме да не затрием живота. Днес отговорността е по-могъща, защото можем да го сторим. Миналото е тук, ние трябва да пазим настоящето.

Приемствеността на живота е в човека, не в капитала.

....

4. Да върнем училището в детето.

Изграждане на извън градски образователни центрове, които ще позволят да се учи, независимо от обстановката в страната. Държавата финансира и в частно - публично партньорство освобождава бюджети към този тип центрове.

Важна е социализацията на децата, не просто методиката и вече мъртвото понятие за наука и дисциплина. Всъщност, критическото мислене дисциплинира този хаос.

Онова ,което правят в Европа и по света, като частни инициативи, тук може да се превърне в икономика. Отдавна не произвеждаме нищо, освен отпадък, но урбанизмът отнема цялата нова енергия на света през детето.

Децата ни не са глупави, те са болни. В перспективата на един 20 годишен цикъл, ще наследим хронично нездрав и невеж все още национален, суверенен потенциал. След неговото освобождаване ще остане едно питане - кой ще се грижи за тази страна, ако ние не можем?

Децата са болни, защото ги лекуваме.

Ние сме нездравни, това е тежка болест, но страдат те.

Няма да е все така.

Николай Георгиев

nikalas_3@abv.bg